

си. Като стигнахъ у тѣхъ, разказахъ всичко на домашнитѣ си и послѣ приготвихъ каквото е било потребно за погребението на Златка. На другия день извършили опѣлото на Златка и ѝ понесли къмъ гробищата. На Златкиното погребение се стекло много народъ. Тамъ имало и една бѣдна жена. Тя видѣла Златкинитѣ чехли и се помолила на дървари-на да ѝ ги даде за да ѝ помѣнува. Молбата ѝ била изпълнена. Но о, чудо! Златка се съживила! селенинътъ ѝ завѣлъ у дома си. Той ѝ обикнахъ много, защото станала причина да забогатѣе много и ѝ оженилъ за по голѣмия си синъ Петра. На Златка било мъчно за нейнитѣ избавители — войводитѣ; но нейниятъ мъжъ — Петръ билъ много добъръ и неговата добрина правѣла Златка да забрави до нѣидѣ войводитѣ. Тя се родила и живѣяла най-напрѣдъ въ градъ, а сега попаднала въ едно село. Това ней било никакъ мъчно, защото тя съ врѣме обичала селския животъ.

Человѣцитѣ казватъ, че завистьта била най-лошото нѣщо на свѣта. Иматъ право. За примѣръ имаме Златкината мащеха майка. Тя се научила, че Златка пакъ оживѣла и прѣкарва по-добъръ животъ, отъ колкото по-напрѣдъ. И този пѣтъ завистьта ѝ накарала да се помъчи да ѝ отнеме щастieto. Единъ пѣтъ Златка се разболѣла. Мащехата ѝ майка се научила и отишла да пообиколи Златка. Щомъ отишла, отвила завивката на Златка и забола една топчеста игла въ главата ѝ. Въ туй врѣме Златка се прѣобърнала на птица и исхвъркнала, а мащехата ѝ майка се разболѣла и лѣгнала на нейното мѣсто. Вечеръ-